

ELIZABETH: Oo, ennustasid sa, et tuleb aeg,
kus mina ise kutsun appi sind,
et aitaksid mul pungis ämblikku,
kärnkonna küürakat ja ilget needa!

MARGARET: See oli siis, kui mina nimetasin
sind vaeseks kuninganna-varjupildiks,
mu õnne kassikullast jäljendiks,
vaid kujutiseks sest, mis olin mina,
vaid õudse näitemängu kavaleheks.
Sind tõsteti, et tõugata sind maha,
sind kahe lapsega vaid narriti,
sa selle unenägu, mis kord olid,
sa kirju plagu, iga lasu märklaud,
vaid väarikuse silt, vaid hingus, mull
ja mängukuninganna lava jaoks.
Kus on su abikaasa nüüd? Kus vennad?
Kaks poega kus? Mis teeb veel sulle rõõmu?
Kes palub sind ja põlvitab su ees,
kes lausub: „Jumal kaitsku kuningannat!“?
Kus on nüüd tunglev jõuk, kes saatis sind?
Kus kummargil sind meelitavad peerid?
Sa kõike meenuta, siis näed, mis oled:
kord rõõmus naine – nüüd vaid nuttev lesk;
kord õnnis ema – kurdad seda nime;
kord kuninganna – nüüd su kroon on mure;
kord palutav – nüüd malbe paluja;
kord põlgasid mind – nüüd sind põlgan mina;
kord kartsid kõik sind – üht nüüd kardad ise;
kord käsutasid – kes sind kuulaks nüüd!
Nii on end Õiglus ümber pööranud
ja sinu jätnud saagiks ajale.
Võid ainult mõelda sellest, mis kord olid,
et see, mis oled, piinaks seda enam.
Mult koha võtsid ära – eks sa võta

siis minu muredestki õige jao.
Su uhkel turjal lasub pool mu iket, –
nüüd tahan sellest päästa väsind pea
ning jätan täie koorma sinu kanda.
Head aega, Yorki naine! Prantsusmaalgi
veel võivad, kurblik häda-kuninganna,
inglise piinad need mind naerma panna!

ELIZABETH: Jää siia, kes sa oled osav needma,
ja õpeta mind needma vaenlasi!

MARGARET: Ööd veeda uneta ja päeval paastu
ning võrdle: surnud õnn – ja elus valu.

Pea maimukesi kaunimaks, kui olid,
ja nende tapjat ilgemaks, kui on;
kui kaotus rängem, ilgem süüdlanegi –
see mõte needmist õppab sinulegi!

ELIZABETH: Mu sõnad tõntsid on – neid terita!

MARGARET: Eks ihu vahedaks nad valuga!

Lahkub.

William Shakespeare „Kuningas Richard Kolmas” (tõlkinud Georg Meri)